

מס' 573 נפל בלבנון, המשק

ממשיך להידרדר —

אבל יש בידור

אפשר היה להאמין כי אישים כירושלים קיים מוסד ממשלתי סודי: המועצה הלאומית להסחת הרעת. הקורבן הישראלי ה-573 של מילחמת הלבנון מת ונקבר. הדרבן וכה באזכור חולף במהדרות החדשות ובכמה שורות בעיתונים (ראה מיסגרת).

המשק המשיך להידרדר במידרדון, לעבר השואה, אך גם זה התחיל לשעמם.

אבל החיים במדינת ישראל תוססים. אין צורך לתת את הרעת על המלחמה ועל המשק — כי מדי יום מרחשים במדינה דברים מסעירים, העולים אף על קרבות הלורדים בקירקס הרומאי, שבהם הסיחו הקיסרים את דעת הפרולטריון בבירת האימפריה.

מחול הגוויות. בראשון לציון נאסרו שני חשודים בחטיפת גופה, פרשה שהוכיחה את ימי הביניים. גופתה של תרוה אנגלוביץ הוחזרה לקבר בחסות השוטרים, שפעלו כנגבים כלילה. אף שהוציאו לפועל צו של בית ממשל לאור היום.

מלבד הצבת כיתת חיילים כשומרי קבע על הקבר, אין כל דרך להבטיח שהגופה לא תיעלם שוב, והפעם לצמיתות. מסביב לפרשה נערך ויכוח נועם, הרבנים המקומיים קראו בגלוי להפרת החוק, ולחילול כבוד האדם, והתיקשות חוגגת.

בפתח תקווה ערכו הרתיים, בהנהגת הרב הראשי האשכנזי של העיר, פוגרום בבית קפה. כאשר נעצר הרב, נערכה חגיגה חרשה: אחיו של הרב, מנכ"ל משרד הדתות, אץ למיטרה כדי לשחרר את האח החשוד. בראש משרד הדתות עומד יוסף בורג, העומד גם בראש משרד הפנים, האחראי למיטרה. אותו השר ואותו המיטרה מוסמכים למנוע את אישור הווקהעור העירוני, שעל פיו נפתחו בפתח תקווה בית הקולנוע ובית הקפה.

רוח פירסום כרוני אחר, שלמה גורן, הרב הראשי לשעבר, פרץ לרית החגיגה ותבע מעל מירקע הטלוויזיה להעניק חסינות חוקית לרבנים עירוניים במילוי תפקידם — מתוך ההנחה שפריצה לבית קפה ועריכת פוגרום בו הם אכן מתפקידו של רב ראשי של עיר.

כדי להשלים את החגיגה נפגש שימעון פרס, המועמד הניצחי לכס ראשי הממשלה (ראה להלן) עם הבוס של המדינה, ח"כ אברהם שפירא, הגביר של אגודת ישראל, כדי "לפשר" — כלומר, כדי לחסל את יוזמתה של עיריית פתח תקווה, נבחרת הציבור המקומי, להנהגת חופשי האורח גם בשבת. פרס קיווה לקנות את ליבו של הגביר לקראת נסיונו הבא להפיל את הממשלה ולהגיע לשלטון.

יוב"ם חג. פרשה אחרת המעסיקה את הציבור היתה גילוי מחתרות הלאומניות למיניהן — מחתרת ה"תמהונים" בלפתא (ראה הנדון ועמודים 14-15) ומחתרת הוירים באוטובוס. מדי יום פורסמו גילויים חדשים, ששכל אחד סגנוני ומטורף מקודמו. מעורבותם של פרשעים מועדים שחורו בשוובה, לצד מטורפים שהגיעו זה עתה מארצות הברית, בעזרת כספים שנודדו על ידירי ארגונים מטורפים נוצריים באמריקה, המממנים בישראל מעשי פשע עולמי לים להצית מילחמת עולם — כל אלה נראו כאילו נלקחו מספר ביריוני של סופר עתידרמיון.

(המשך בעמוד 8)

הנסיגה היא סידור הביטחון!

במחיר כבד. הכיבוש עולה מיליון דולאר ליום. מדי יום נערכים כמה פיגועים בצה"ל. מיספר הקורבנות עולה בהתמדה. עדות שהיו בעבר ירירותיות לישראל הפכו אויביה, ואיבה זו גוברת מיום ליום. היא מהווה עתה סכנה נוספת לישראל. ביום ה-1001 עמדה ממי שלת ישראל בלבנון לפני שוקת שבורה.

אנ"ת הקרב ישראל

מדוע נשאר צה"ל בלבנון? מה מחזיק אותו שם כאמת? כמילה אחת: הבושה. ממשלת ישראל מתביישת להוציא את כוחותיה, כי נסיגה זו תהווה הודאה גלויה, לעיני כל בכישלון המוטאלי של הרפתקה אומללה זו. גם האמריקאים התביישו. הם הכניסו את המארינס לביירות, בעיקבות החלטה מטופשת ובלתי שקולה, וחששו שמא תהווה הוצאתם משם הודאה בכישלון, הנשיא רונלד רגן התבייש.

אבל ארצות הברית אינה ישראל. באמריקה סועלים תהליכים מוקרטיים. רוב האמריקאים, כמו רוב הישראלים, התנגדו להישארות בלבנון, אך לרוב הישראלי אין כלים להגשים את רצונו. בארצות הברית הדמוקרטית המצב שונה. דעת הקהל השפיעה על חברי הקונגרס, הצריכים להיבחר מחדש. חברי הקונגרס הפעילו

ה שבוע מלאו 1000 ימים למילחמת הלבנון, שהיתה אמורה להסתיים תוך 48 שעות. השבוע מת הקורבן הישראלי ה-573 של מילחמה זו. השבוע נודע כי אריאל שרון, אדריכל המלחמה, מוכן לנאום עליה בארצות הברית תמורת 10 אלפי דולארים לנאום.

כל המטרות התברו

שלושה מיספרים אלה מספרים את הסיפור כולו. מילחמת הלבנון, המלחמה הארוכה ביותר בתולדות ישראל, נמשכת — ואיש אינו יודע לשם מה. כל שלוש המטרות של המלחמה התברו לחלוטין, בצורה נוקבת וחד משמעית. מילחמה זו נועדה לשבור את "תשתית המחבלים". הכוונה האמיתית לא היתה לתשתית הצבאית, שלא היה בה כדי לפגוע פגיעה של ממש בישראל, אלא לתשתית המדינית, שאיימה על מדיניות הממשלה בשטחים הכבושים. הממשלה חששה שמה ישכנע אש"ף את ארצות הברית, את דעת הקהל הישראלית ואת העולם כולו שהוא מיכן להסדר מדיני — וכי כך ייווצר לחץ בלתי נסבל על ישראל להחזיר את הגדה המערבית ורצועת עזה לעם הפלסטיני, במיסגרת של שלום, כדומה להחזרת חצי האי סיני

מילחמת סססו הימים

גון זה — תוך הבנה אילמת שהוא יקיים באזור שילטון אחראי, וימנע מכוחות עוינים לפעול בו. סביר להניח כי הסכם כזה אכן יושג ויקריים.

האלטרנטיבה היחידה היא הישארות ניצחית בדרום לבנון, מול האיבה הגוברת של האוכלוסיה המקומית. הכיבוש מביא עימו פיגועים, והפיגועים גורמים לאמצעי תגמול: מאסרים המוניים של האוכלוסיה, עצירת כוהנידת שהם מנהיגי הציבור, חחרמת נשק ומגן חינוגי לעדה, פיצוץ בתים, עקירת פרדסים. כל מעשה כזה יגביר את מיספר הפיגועים והפוגעים, וחוזר חלילה.

כיבוש ממושך יעורר גם את כוחות הטיורף הרדומים בישראל, כפי שזה קרה בגדה המערבית. תישמע הדרישה להיאחזויות ביטחוניות, יוקמו התנח"ליות, תקום תנועת סיפוח שתסתמך על פסוקים כשרים מן התנ"ך. בסופו של דבר תהפוך ישראל שבויה של "הגדה הצפונית", כפי שהפכה שבויה של הגדה המערבית. ביום ה-1001 של המלחמה עוד ניתן לעצור תהליך זה. ביום ה-2002 זה יהיה מאוחר מדי.

ארבעת הנושלים

מצבם של ארבעת אדריכלי התבוסה הגדולה ביותר בתולדות ישראל היה ביום ה-1001 כך: מנחם בגין הסתגר בביתו, ניתק את עצמו מן העולם והסיק מסקנה אישית. אריאל שרון עושה סקנדלים עתים לבקרים, ומוכר את התבוסה כדולארים. רפאל איתן, האיש האחראי לכיבוש שלון הצבאי של המינצע, מסיר ברחבי הארץ, מדבר בלי סוף ומתנהג כאחד המצביאים הגדולים בהיסטוריה. יצחק שמיר מכהן כראש ממשלת ישראל.

הימנית" בטלוויזיה, מסוגלת לבלוע את הכל, גם את סיפורי הברדים האלה.

הנסיגה היא

סידור הביטחון

אמת הפשוטה היא כי אין שחר לכל הפיטפוטים על "סידורי ביטחון".

יש רק סידור ביטחון אחד המסוגל לשמור על חייהם של חיילי צה"ל: הנסיגה אל הגבול הבינלאומי. הנסיגה מלבנון אינה תלויה בשום סידור ביטחון.

הנסיגה היא סידור הביטחון. הדרך הטובה ביותר לשמור על חייהם של אזרחי ישראל וחיליה היא להסתלק כליל מארמת לבנון, ולהגן על המדינה מתוך גבולותיה. **לצה"ל כל האמצעים לכך. הוא עשה זאת במשך שנים רבות — ואף באחת מן השנים האלה לא הגיע מיספר הקורבנות אף לחמישית מן הקורבנות הנופלים עתה בלבנון.**

הערובה היחידה לביטחון הגבול, היא רצונה הטוב של האוכלוסיה שמעבר לגבול. האוכלוסיה הזאת היא, ברובה הגדול, שיעית. במשך דור שלם לא נטרו שיעים אלה איבה לישראל. אם לא היו ירדי ישראל, הם הבינו שכדאי לשמור על השקט, לטובתם הם. רק מאז שקיים הכיבוש הישראלי על ארמתם הם הפכו אויבים, ואיבה זו גדלה בכל יום נוסף של כיבוש. השיעים מאורגנים באירגון יעיל, אל-אמל ("התיקווה"), שנראשו עומד מדינאי שקול ורציני, נביה ברי השפעתם של סוכני האיית-אללה חומייני, שונאי ישראל, מועצת עריין.

אם יסתלק צה"ל מלבנון עכשיו, הוא יכול למסור את השילטון המועשי בשטח לאירי

לחץ על הנשיא, שגם הוא רוצה להיבחר מחדש. הנשיא בלע את הצפידע, ולמרות הכושה הורה להוציא את המארינס מלבנון ולהעלותם לאוניית הקרב שעגנה מול החוף.

אילו היו התהליכים הדמוקרטיים סועלים במדינה כראוי, היה קורה אותו הדבר בישראל: הממשלה היתה בולעת את הצפידע, ולמרות הביוושה היתה מוציאה את צה"ל מלבנון ומעלה אותו לאוניית הקרב ששמה ישראל.

הבזקת הגמישות

די להימנע מהחלטה קשה זו, ונסקת עתה הממשלה במישושים פנימיים ובתרגילי יחסי ציבור מסביב למלים "סידור ביטחון". בלי סידור ביטחון, כך נאמר, אי אפשר לסגת. אולם אין מי שתן לישראל סידור ביטחון כאלה. אין בלבנון כוח המסוגל או המוכן לערוב לגבולה הצפוני של ישראל. לכן על ישראל להישאר שם.

לכל היותר, כדי לפייס את דעת הקהל, אפשר לסגת כמה קילומטרים דרומה, מגדת האוולי אל גדת הוהראני. כדי לסבר את האוזן, מגויסים "מומחים" ומדברים שוב על טווחי הבטחנות. **הבאזקות, כך מסתבר, הן גמישות מאוד. קנייה באזקות ומצויות למסטיק; אפשר להאריך ולקצר אותן, לפי הצורך התעמולתי.**

פעם דובר על טווח של 45 קילומטרים, שחייב את התקרמות עד מצפון לצידון. עכשיו גילו לפתע כי הטווח קצר יותר, ואפשר להסתפק ב-35 או 25 קילומטרים. דעת הקהל הישראלית, בעזרת העיתונות המשוחרת והמאפיה